

Sygnatura akt II C 1754/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi II Wydział Cywilny

Przewodnicząca: Sędzia S.O. Dorota Liczberska – Dębska

Protokolant: Agnieszka Jabłońska

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2015 roku w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko R. K. i D. C.

o zapłatę kwoty 92.533,86 zł

1. oddała powództwo;
2. zasądza od (...) z siedzibą w K. solidarnie na rzecz R. K. i D. C. kwotę 3.617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w sprawie.

Sygnatura akt II C 1754/14

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 21 marca 2013 r., skierowanym przeciwko R. K. i D. C., powód (...) z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie kwoty 92.533,86 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2013 r. dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że strona pozwana zawarła z (...) S.A. w W. umowę o tzw. kredyt odnawialny, której należycie nie wykonała zaprzestając dokonywania zapłaty. Powód podniósł, iż stał się wierzycielem pozwanych w wyniku przelewu wierzytelności wynikającej z umowy bankowej. /pozew k. 3-6/

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 26 marca 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwany zapłacić solidarnie powodowi w terminie dwóch tygodni kwotę 92.533,86 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 marca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.757 zł tytułem kosztów procesu, albo wnieść w tym terminie sprzeciw. /nakaz zapłaty k. 7/

W dniu 29 kwietnia 2013 r. pozwani wnieśli sprzeciw zarzucając przedawnienie wierzytelności wynikającej z zawartej 12 grudnia 2005 roku umowy kredytu, nieskuteczność wypowiedzenia umowy kredytu (bowiem jedynym właściwym przez pozwaną D. C. adresem korespondencyjnym jest adres wskazany w umowie) oraz nienależyte wykonywanie umowy kredytu odnawialnego przez (...) Bank (...) S.A. w zakresie wypowiedzenia umowy kredytu, poprzez zaniechanie podjęcia czynności prawnych, w sytuacji gdy zadłużenie przekraczało ponad 2-krotnie kwotę uprawniającą Bank do wypowiedzenia kredytu. W uzasadnieniu pozwani zakwestionowali jednocześnie wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, wskazując, że powodowy fundusz go nie wykazał. /sprzeciw k. 10-13/

Ustosunkowując się do zarzutów zawartych w sprzeciwie, powód domagał się zasądzenia należności wskazanej w pozwie wskazując, iż łączna wysokość zadłużenia pozwanych z tytułu wykorzystanego i nieuregulowanego przez pozwanych kredytu odnawialnego wynosiła na dzień złożenia pozwu 92.533,86 zł, na która składała się należność główna w wysokości 67.837,29 zł, odsetki umowne naliczone przez bank do dnia przeniesienia cesją wierzytelności przysługującej od pozwanych tj. do 10 października 2012 r. w wysokości 20.806,61 zł oraz koszty dodatkowe w

kwocie 203,85 zł naliczone przez bank i odsetki ustawowe od należności głównej liczone od dnia 11 października 2012 r. do dnia poprzedzającego wniesienie powództwa. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia powód powołał się na przerwanie biegu przedawnienia poprzez złożenie przez swego poprzednika wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. /pismo procesowe k. 52-66/

Pozwani w piśmie z dnia 30 stycznia 2015 r. podtrzymali swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie, za wyjątkiem zarzutu przedawnienia, który to zarzut cofnęli.

Domagali się oddalenia powództwa, kwestionując powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. /pismo procesowe k. 204-206/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 grudnia 2005 r. pozwany R. K. złożył wniosek o udzielenie kredytu odnawialnego w kwocie 30.000 zł, przypisanego do rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego należącego do niego i pozwanej D. C., a związanego z prowadzeniem działalności gospodarczej. /wniosek k. 67-70; oświadczenie k. 71; zaświadczenie k. 72-73; pismo ZUS k. 74; ostateczne warunki kredytu k. 75/

W dniu 12 grudnia 2005 r. pozwani zawarli z bankiem (...) S.A. umowę kredytu odnawialnego przypisanego do rachunku oszczędnościowo- rozliczeniowego o nr (...) w wysokości 30.000 zł, z obowiązkiem spłaty udzielonego kredytu w terminie 12 miesięcy od dnia zawarcia umowy z możliwością przedłużenia umowy na kolejne okresy 12 – miesięczne. /umowa k. 76-78/

Zgodnie z postanowieniami umowy, posiadacz rachunku miał prawo do wykorzystywania kredytu w całości lub w częściach do wysokości przyznanego limitu, a jednocześnie zobowiązał się do wnoszenia systematycznych wpływów środków pieniężnych na określony rachunek oszczędnościowo - rozliczeniowy, w wysokości nie niższej niż przed udzieleniem kredytu. Wpłata na rachunek powoduje, iż kredyt odnawia się o dokonaną wpłatę i może być wielokrotnie wykorzystywany i spłacany w terminie 12 miesięcy od dnia pierwszego wykorzystania całości lub części kredytu. / umowa k. 76-78/

Posiadacz rachunku mógł korzystać z kredytu, przy dochowaniu szczegółowo wymienionych w umowie warunków, przez kolejne 12 miesięcy.

Umowa przewidywała w § 14, że wypłata z rachunku przekraczająca wolne środki, powoduje naliczanie odsetek od kwoty przekraczającej wolne środki, według stopy procentowej obowiązującej w (...) SA dla kredytów przeterminowanych i kredytów postawionych, po upływie terminu wypowiedzenia, w stan natychmiastowej wymagalności, udzielonych na cele konsumpcyjne, która w dniu zawarcia umowy wynosi 29,25 %. Oprocentowanie kredytu mogło ulegać zmianom na zasadach określonych w § 12 ust.1 umowy. /umowa k. 76-78/

W myśl § 16 umowy w przypadku nie przedłużenia okresu kredytowania na kolejny okres 12 miesięczny i niespłacenie całości lub części kredytu wraz z odsetkami oraz opłatami i prowizjami w terminie, kwota niespłaconego kredytu wraz z odsetkami oraz opłatami prowizjami staje się w następnym dniu po upływie terminu spłaty zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego (...) SA nalicza i pobiera odsetki według zmiennej stopy procentowej, o której mowa w § 14. /umowa k. 76-78/

(...) SA mógł wypowiedzieć umowę w następujących przypadkach

- 1) wystąpienia wypłat powodujących przekroczenie wolnych środków,
- 2) braku systematycznych wpłat lub zmniejszenia wysokości systematycznych wpłat wnoszonych na rachunek w sposób zagrażający terminowemu regulowaniu zobowiązań wynikających z umowy,
- 3) braku wolnych środków na spłatę raty kredytu, o której mowa w § 6 ust. 2,

4) wypowiedzenia umowy rachunku, z przyczyn określonych w regulaminie.

Termin wypowiedzenia umowy przez (...) SA wynosi 30 dni od dnia doręczenia wypowiedzenia posiadaczowi rachunku. /umowa k. 76-78/

Posiadacz rachunku wyraził zgodę na uznanie za doręczone wypowiedzenie, o którym mowa w § 19 wysłane przez (...) SA na ostatnio wskazane nazwisko i adres w razie jego zwrotu do (...) S.A. /umowa k. 76-78/

Umowa przewidywała, że w następnym dniu po upływie terminu wypowiedzenia całe zadłużenie z tytułu udzielonego kredytu wraz z odsetkami i powstałymi opłatami staje się zadłużeniem wymagalnym i przeterminowanym. Od całego zadłużenia z tytułu udzielonego kredytu (...) SA pobiera odsetki według stopy procentowej, o której mowa w § 14 ust.1. /umowa k. 76-78/

Pismami datowanymi na 18 czerwca 2011 r. (nadanymi 28 czerwca 2011 r.) bank (...) S.A. wystosował do pozwanych wypowiedzenia umowy kredytu i umowy rachunku oszczędnościowo - rozliczeniowego z jednoczesnym wezwaniem do spłaty zadłużenia wskazanego w wypowiedzeniu. Jako przyczynę wypowiedzenia bank wskazał przekroczenie przez pozwanych kwoty przyznanego kredytu odnawialnego. /wypowiedzenia umów k. 82- 85; umowa k. 76-78/

Na dzień wypowiedzenia bank określił zadłużenie pozwanych na kwotę 55.973,49 zł, z czego 24.046,74 zł stanowiła przekroczenie przyznanego limitu - 30.000,00 zł, a odsetki 1.460,62 zł. /wypowiedzenia umów k. 82- 85/

Pozwani nie odebrali korespondencji skierowanej na adres w Z. ul. (...). /kserokopie kopert k. 83 i k. 85/

Pozwana mieszkała w tym czasie pod adresem, jaki wskazała w umowie - przy ul. (...) w Z., a tylko czasowo przebywała na nieruchomości, której jest współwłaścicielką, położonej w Z. przy ul. (...). /bezsporne/

W dniu 29 maja 2012 r. (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) określając należność główną na 67.837,29 zł oraz odsetki naliczone do dnia 28 maja 2012 r. - 14.376,78 zł, z jednoczesnym wskazaniem, iż dalsze odsetki od dnia 29 maja 2012 r. są naliczane wg zmiennej stopy procentowej obowiązującej w (...) S.A., stanowiącej każdorazowo czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP od kwoty należności głównej, przy czym aktualna, na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, stopa procentowa wynosiła 25 % w stosunku rocznym. /bte k. 86/

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2012 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w sprawie o sygnaturze I Co 1633/12 nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) przeciwko obu pozwany. / postanowienie k. 89; (...) z klauzulą wykonalności k. 90/

Na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego (...) S.A. wszczął przeciwko pozwany postępowanie egzekucyjne. / wezwanie k. 93; zajęcie wierzytelności i prawa k. 94-95/

W dniu 24 września 2012 r. powód (...) w K. zawarł z bankiem (...) S.A. umowę cesji wierzytelności, w tym m.in. przysługującej mu wobec pozwanych z tytułu umowy o kredyt odnawialny. Jako dzień przeniesienia wierzytelności na powoda wskazano datę 11 października 2012 r. /umowa cesji k. 114-127; wyciąg z listy wierzytelności objętych cesją k. 224-225/

Z uwagi na przejęcie wierzytelności przysługującej przeciwko pozwany, przez powoda niebędącego bankiem, i w konsekwencji niemożność kontynuowania postępowania egzekucyjnego przez nabywcę wierzytelności na podstawie tytułu bankowego, postępowanie umorzono. /wniosek o umorzenie egzekucji k. 96/

Pismami z dnia 12 listopada 2012 r., 15 listopada 2012 r. oraz z dnia 19 listopada 2012 r. bank (...) S.A. powiadomił pozwanych o przeniesieniu przysługującej przeciwko nim wierzytelności na rzecz (...) na mocy umowy ze skutkiem na dzień 11 października 2012 r. /zawiadomienia k. 98 i k. 99-100/

Pismami z dnia 12 listopada 2012 r., 15 listopada 2012 r. oraz z dnia 19 listopada 2012 r. powód wezwał pozwanych do dobrowolnego spełnienia świadczenia. /wezwania do zapłaty k. 101-103/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zostało oddalone jako nieudowodnione co do wysokości.

Ewentualnej podstawy odpowiedzialności pozwanych wobec powoda należałoby poszukiwać w treści przepisu art. 471 k.c. w zw. z art. 509 k.c.

Stosownie do art. 471 k.c. dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 §1 k.c.).

Podstawę prawną działalności powoda stanowi art. 183 ustawy o funduszach inwestycyjnych z dnia 27 maja 2004 r. (tekst jedn. Dz.U. z 2014 r. poz. 157), w myśl którego fundusz inwestycyjny zamknięty może być utworzony jako fundusz sekurytyzacyjny dokonujący emisji certyfikatów inwestycyjnych w celu zgromadzenia środków na nabycie wierzytelności, w tym wierzytelności finansowanych ze środków publicznych w rozumieniu odrębnych przepisów, lub praw do świadczeń z tytułu określonych wierzytelności.

Przechodząc do kwestii ustalenia odpowiedzialności pozwanych, należy skonstatować, iż nie ma wątpliwości, że byli oni kontrahentami poprzednika powodowego funduszu z tytułu zawarcia umowy z (...) S.A. Nie budzi także wątpliwości fakt, iż powód - (...) w K. nabył od Banku (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanych w drodze cesji na podstawie art. 509 k.c. Zgodnie z treścią tego przepisu wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią w drodze przelewu, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (§1). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§2). Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut strony pozwanej dotyczący ważności umowy cesji z uwagi na niedochowanie formy pisemnej. Jak wynika z załączonej, potwierdzonej za zgodność z oryginałem kserokopii (k. k. 114-127) umowa cesji została zawarta przez strony w formie pisemnej, a następnie potwierdzono uiszczenie ceny nabycia co warunkowało skuteczność przejścia nabywanych praw. Załącznikiem do umowy jest wykaz przelewanych wierzytelności wśród których wymieniona została wierzytelność wobec pozwanych. Nie uchybia formie pisemnej to, że załącznik ma postać elektroniczną.

Słusznie za to podnosiła pozwana zarzut nieprawidłowego wypowiedzenia w stosunku do niej umowy, bowiem wypowiedzenie zostało przesłane pozwanej na inny adres niż wyraźnie wskazany w umowie.

Uwzględnieniu powództwa stoi jednak na przeszkodzie przede wszystkim to, że nie zostało ono udowodnione co do wysokości, przy czym to na stronie powodowej spoczywał ciężar wykazania wysokości zadłużenia, a dokładniej wysokości i terminu (terminów dla kredytu odnawialnego) udzielonego kredytu. Gdyby okoliczności te były należycie wykazane, na pozwanych spoczywałby z kolei ciężar wykazania, ile i kiedy na poczet zadłużenia zapłacili. Dopiero dysponując takim materiałem dowodowym, w razie wątpliwości co prawidłowości wyliczenia, w tym zaliczania poszczególnych wpłat, Sąd uwzględnić mógłby wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego do spraw rachunkowości, który zweryfikowałby wysokość zadłużenia wskazywanego przez strony, dokonując stosownych wyliczeń. Dowód z opinii biegłego jest nieprzydatny tak długo, jak długo strony nie przedstawiają materiału do tej weryfikacji.

Stosownie do treści przepisu art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Aczkolwiek sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę (zdanie drugie art. 232 k.p.c.), to rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany

do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. W tym miejscu warto przytoczyć tezę uchwały Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2000 r. w sprawie III CZP 4/00, opublikowanej w OSNC 2000/11/195, iż potrzeba wyjątkowego stosowania przepisu art. 232 zdanie drugie k.p.c., pojawia się w razie rażącej nieporadności strony działającej bez adwokata lub radcy prawnego, której wobec niepodjęcia przez nią właściwych czynności, mimo stosownych pouczeń sądu – grozi naruszenie interesu podlegającego szczególnej ochronie, bądź w razie stwierdzenia, iż strony w procesie zmierzają do obejścia prawa lub zachodzi podejrzenie prowadzenia przez strony fikcyjnego procesu. W przedmiotowej sprawie nie zachodziła żadna z okoliczności nakładająca na Sąd obowiązek dopuszczania dowodów z urzędu, tym bardziej, iż powód jest przedsiębiorcą działającym w sektorze finansowym, zawodowo zajmującym się windykacją wierzytelności.

Pomimo to, powód nie złożył żadnych dokumentów potwierdzających rzeczywiste zadłużenie pozwanych, za wyjątkiem wyciągu z ksiąg bankowych, z którego nie wynika sposób naliczania należności głównej, a która jest dużo wyższa od maksymalnej kwoty udzielonego limitu kredytu odnawialnego. Wątpliwości budzi chociażby kwota należności głównej, skoro limit zadłużenia w ramach podpisanej umowy był ponad połowę niższy, a jednocześnie sama ramowa formuła kredytu odnawialnego nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, że pozwani wykorzystali w całości przyznany im kredyt. Z przedstawionych dokumentów, w tym umowy i wyciągu z ksiąg bankowych nie wynika kiedy i w jakich kwotach pozwani korzystali z przyznanego im kredytu odnawialnego, co determinuje z kolei naliczenie odsetek umownych - kapitałowych i karnych.

Wyciąg z ksiąg bankowych jest w postępowaniu cywilnym dokumentem prywatnym, a więc stanowi jedynie dowód tego, że autor dokumentu złożył oświadczenie danej treści. Z dokumentu tego nie wynika jaki konkretnie kredyt i kiedy pozwani zaciągnęli w ramach przyznanego limitu, a jedynie, jakie zadłużenie na datę wystawienia dokumentu wskazał bank. Wyciągi z ksiąg bankowych nie mają charakteru dokumentu urzędowego, nie są zatem dowodem na okoliczności w nich stwierdzone i podlegają takim samym ocenom jak dokumenty prywatne. Przypomnieć w tym miejscu należy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 15 marca 2011 r. w sprawie o sygn. P 7/09, w którym czytamy, że art. 95 ust. 1 prawa bankowego w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdaniem pierwszym i art. 76 Konstytucji. Ostatecznie ustawą z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 777) dodano w art. 95 po ustępie 1 ustęp 1a w brzmieniu: „Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.”.

Podsumowując - powód nie może wykazywać wysokości zadłużenia pozwanych wyłącznie za pomocą wyciągu z ksiąg bankowych, jeśli (a tak jest w niniejszej sprawie) kwoty te są kwestionowane przez pozwanych.

Wobec braku dowodów na wysokość roszczenia Sąd oddalił także inne, niż o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, zgłoszone wnioski dowodowe nie zmierzające do wykazania tej podstawowej okoliczności, w tym o przeprowadzenie dowodu z zeznań stron z ograniczeniem do przesłuchania pozwanych na okoliczność braku wymagalności roszczenia, nieskuteczności wypowiedzenia i spłaty ze strony pozwanych. Wobec tego, iż powód nie wykazał wysokości udzielonych pozwany świadczeń, drugorzędne znaczenie ma okoliczność, iż także pozwani powołując się na dokonywane spłaty, nie wykazali tej okoliczności. Dodać należy, że mimo iż w postępowaniu cywilnym nie ma formalnej gradacji mocy dowodów, pozwani fakt spłaty kredytu wykazywać winni dokumentami, a nie swoimi zeznaniami. Tymczasem w sprawie brak jakichkolwiek istotnych dla ustalenia rozmiaru zobowiązania dokumentów, tak pod stronie pozwanych jak i po stronie powodowej.

Powodowy fundusz winien dysponować dokumentacją źródłową uzyskaną z banku i nie może z korzystnym dla siebie skutkiem zasłaniać się tajemnicą bankową. Już z samej umowy przelewu wynika, że bank jako cedent miał obowiązek wydania powodowi wszelkich dokumentów i informacji uzyskanych w ramach stosunku prawnego łączącego go z dłużnikiem, na mocy zawartej umowy kredytowej, w tym także dane umożliwiające w sposób pewny ustalenie wysokości wierzytelności.

Zgodnie z przepisem art. 92 a ust.1 ustawy Prawo bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 128) bank może zawrzeć z towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz sekurytyzacyjny albo z funduszem sekurytyzacyjnym umowę przelewu wierzytelności. Z kolei stosownie do zapisów art. 104 ust. 2 pkt 4, 5 i 6 obowiązek zachowania tajemnicy bankowej nie dotyczy przypadków, w których udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do zawarcia i wykonania umów o których mowa w art. 92a ust. 1, umów sprzedaży wierzytelności zaklasyfikowanych do kategorii straconych i gdy udzielenie tych informacji jest niezbędne do zawarcia i wykonania umów o obsługę sekurytyzowanych wierzytelności.

W sytuacji gdy nabywcą sekurytyzowanych wierzytelności bankowych jest fundusz sekurytyzacyjny, ochrona tajemnicy zawodowej w zakresie udzielania przez fundusz inwestycyjny informacji uzyskanych w związku z nabyciem wierzytelności sekurytyzowanych, jest wyłączona w zakresie informacji dotyczących nabytych przez fundusz wierzytelności lub puli wierzytelności wobec podmiotów, z którymi zawiera lub zawarł umowy, o których mowa w art. 191 ustawy o funduszach inwestycyjnych (tj. umowy o nadanie oceny inwestycyjnej (rating), umowy ubezpieczenia, w tym od ryzyka niewypłacalności dłużników, umowy o udzielenie poręczenia za zobowiązania funduszu oraz umowy gwarancji udzielane na rzecz funduszu).

Powyższe zasady regulujące wyłączenie ochrony danych związanych z sekurytyzowanymi wierzytelnościami dotyczą także zawierania umów o zarządzanie wierzytelnościami, jako że mieszczą się one w kategorii umów związanych z procesem sekurytyzacji, jako niezbędne do ich wykonania umowy o obsługę sekurytyzowanych wierzytelności.

Pogląd ten znalazł także potwierdzenie w Decyzji Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 23 listopada 2011 r. DOLiS/DEC-998/11 (Legalis), który wskazał, że przetwarzanie danych osobowych w celu windykacji należności jest na gruncie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j. Dz.U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.) dopuszczalne. W decyzji podkreślono iż udostępnienie przez bank danych osobowych klienta banku spółce będącej przedsiębiorcą, o którym mowa w art. 104 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665 ze zm.), w celu windykacji należności nie narusza obowiązujących w tym zakresie przepisów o ochronie danych osobowych.

Strona powodowa nie udowodniła wysokości przysługującego jej roszczenia wobec pozwanych, pomimo możliwości uzyskania od banku jako zbywcy wierzytelności dokumentów i informacji dotyczących zadłużenia pozwanych wynikającego z umowy o tzw. kredyt odnawialny. Zgodnie z dyspozycją art. 516 k.c. zbywca wierzytelności ponosi względem nabywcy odpowiedzialność za to, że wierzytelność mu przysługuje. Przeniesienie wierzytelności na cesjonariusza, jako skutek rozporządzający wskazanymi umów, nie prowadzi do wygaśnięcia stosunku wewnętrznego między zbywcą a nabywcą wierzytelności. Z treści tego stosunku wewnętrznego wynika możliwość powstania dodatkowych obowiązków cedenta, dotyczących w szczególności udzielenia cesjonariuszowi informacji o cedowanej wierzytelności, o treści całego stosunku zobowiązaniowego, z którego wierzytelność wynika, o obowiązku wydania dokumentów stwierdzających istnienie i wielkość wierzytelności itp., a których ustawodawca nie wskazuje generalnie w przepisach dotyczących przelewu.

Mając powyższe na uwadze, wobec nieudowodnienia wysokości roszczenia strony powodowej wobec pozwanych, Sąd oddalił powództwo w całości.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu zapadło w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 98 § 1 i 3-4 k.p.c.

Na kwotę 3.617 zł zasądzoną od powoda solidarnie rzecz pozwanych złożyły się koszty zastępstwa procesowego oraz opłata od pełnomocnictwa. Koszty wynagrodzenia pełnomocnika strony pozwanej Sąd ustalił w oparciu o § 6 punkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłaty za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).